

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Ο έλεγχος διηγηματογράφου κ. Δημοσθένης Βουτσερός, είχε την καλοσύνη να μας σταλεί για το «Μπουκέτο» το κάτωθι όρατον διήγημά του).

Είχε πιά νογτώσει και δεν έβλεπα να γράψω. Και τάρησα και σηκώθηκα μισοπνευμένος, και πήγα μές στη σάλα, όπου δικού μου και ξένοι είχαν παρευρισμένοι.

Μιά καλή λάμπα έκει, φώτιζε δυνατά. Οί γυναίκες και τα κορίτσια είχαν κάνει έναν κύκλο και μιλούσαν, λέγανε, ενώ πιο πέρα ό μπάρμπα Κώστας σχεδόν είχε καβαλλήσει το μαγαζάκι. — Καλώς τον, μου είπε αυτός, έλα να κάνουμε παρέα...

Οί γυναίκες μόλις γύρισαν τα κεφάλια τους και με κοίταξαν και πάλι τάρησαν όπως τάρηαν πριν και εξακολουθούσαν την ομιλία τους.

— Τελειώσε; με φώτισε ό μπάρμπα Κώστας, άμα πήγα κοντά του. — Μπα, που!.. του άπάντησα, σκατείνεις μας και δεν έβλεπα.

— Έ, έλα κάτσε έδω, να κάνουμε και μία παρέα.

Έγώ κοίταξα τό μαγαζάκι...

— Έορβσε; ή φωτιά; τον φώτισα.

— Όχι, όχι... να, τώρα θα τα δής.

Πήρε την τοιμακιά καισάλιασε τη φωτιά που φαινόταν σβυσμένη... Καρβουνάκια άναμμένα φράχναν με τό σκάλισμα, ζώρηα, ζώρηα, ού να κοιμόνταν πριν, ή να κοιμόταν ή φωτιά, και με τό σκούνημα κείνο, τό άνακάτεμα με την τοιμακιά τη ζύπνησε και νάνοισε τα μάτια της.

— Έ, μου είπε ό μπάρμπα Κώστας. — Ναί, ναί...

Πήρα μιά χωρέζλα και κάθησα κοντά του. Άλλ' αυτός αντί να πετ τίποτα άλλο, έσκυψε στη φωτιά κιάπλωσε τα χέρια του για να ζεσταθούνε. Και μίν έκανε ναβό μέσα σέ κείνο τό δωμάτιο : Κάθε άλλο παρά ζέρο.

Θέλησα κάτι να του πω, αλλά τον είδα ναίει και τα μάτια κλεισμένα. Και μου φάνηκε έτσι, πως είχε ομοίότητα με τη φωτιά τό μαγαζάκι, όπως είχαν αυτή, πριν τη σκαλίσει. Τόν άφησα. Πρόσεξα, μη ξεροναίει τί να νάνω, σίς γυναίκες, δέ ότι λέγανε. Άρχισα έγω να νυστάζω και να θέλω να τόν πάρω σέ τό μπάρμπα Κώστα. Άλλά να μιά κυρία άρχίζει μιά ιστορία, που έκανε τον ύπνο που μ' είχε κωλώσει, να φύγει γρηγόρα. Και είχε κάνει άσχη ή κυρία :

— Θα σάς πω τώρα, έγω, μιά ιστορία, που είναι σαν κάτι παραμύθια, που τάκούμε και δεν τά πιστεύουμε...

Και πρόσεξα γέγω κιάκουσα κείνο που ήταν σαν τά παραμύθια, που τάκουμε και δεν τά πιστεύουμε.

Η Λενιώ ήταν ένα δυνατό κορίτσι, όραίο, καλόσωμο, με μιά γουλα κόκκινα, κόκκινα και άς έτρωγε τις περισσότερες φορές ξερό ψωμί μοναχά. Τό ύψος και ή στάση της ετανε στίση και ύψος βασιλοπούλας άρχισιάς. Αυτό τό ύψος ήταγαν κέτσι θα στεκόντουσαν οι πιο ύπερηφανες άρχισιάς βασιλοπούλες. Και άς έπλενε ή Λενιώ, άς ξενοδοούλε. Όταν άφανε τα ξύλα που κουβαλούσε στα ξένα σπιτία, κάφινε κίτω στη γή, για να ξεκουραστεί λιγάκι, αυτήν τη στάση έπαινε, την ύπερηφανή.

Οί νέοι της μικρής πόλης την έφραναν βόλτα, της τραγουδοούσαν τις νύχτες, αλλά κανείς απ' αυτούς, δέ μπόρεσε να καυχήθει, ούτε ή Λενιώ τον καλοκοίταζε. Τους έβλεπε όλους, όπως έβλεπε τα ξύλα που περοπούσαν με τά βαρούμια κωδούδινα.

Κοίταζε τη δουλειά της, την τελειώνει καλά, έπαιρνε έπειτα ότι της δίνανε, κέφερε. Ποτέ δεν τά μετρούσε, ούτε παραπονέθηκε ποτέ γιατί της έδωσαν λιγά. Κρατούσε και σαυτό την ύπερηφανή στάση της.

Είταν όρφανα από πατέρα κέμενε με τη μάνα της σ' ένα φτωγικό σπιτίακί άσωβρατίστο, μ' ένα μόνο δωμάτιο, κιαντό δίχως κάτοια.

Η μάνα της, ή κυρά Παναγιώτα, εταιν μιά καλή, άδωρα, γυναικούλα. Ταπεινή όσο παίρνε. Σκυφή περπατούσε, όχι απ' τό βάρος των χρόνων, άλλ' απ' τό βάρος της φτώχιας και της κακομοιριάς. Δεν έμοιαζε δίλοιο, μη δίλοιο της κόρης της. Και ούτε ακόμα και στη γλώσσα. Η κόρη της εταιν λιγομάλτη, ενώ αυτή όλο ήθελε να λέει, να λέει.

Και ή κυρά Παναγιώτα έκανε την ίδια δουλειά με την κόρη της. Έπλενε, κουβαλούσε ξύλα, νερό. Στην πιο βαρειά όμως δουλειά, πάντα πήγαινε ή Λενιώ, και πήγαινε σχεδόν με τη βία, γιατί ή μάνα της—πάλι, ήθελε αυτή

να πάει.

Ζούσαν ήσυχα, άρμονικά. Η κόρη φαινότανε να μη έπιθυμεί τίποτε άλλο, απ' αυτό που έκανε, απ' αυτή τη ζωή. Η μάνα της όμως, έπιθυμούσε πολλά, πολλά. Και τό πρώτο και καλύτερο ετανε να παντρευεί μ' έναν καλό νοικοκύρη την κόρη της. Να τη δει εύτυχιωμένη και να χορεύει στα γονατά της τά εγγονάκια. Και να πάει να δουλεύει, αυτό εταιν άλλη ευχή κελιθυμιά, να πάει να δουλεύει στους ξένους, και να δουλεύει στήν κόρη της και στό γυμνάριό της, να πλένει αυτούς και τά μαζρά τους. Τις έπιθυμίες της αυτές τις ήξεραν όμί μόνο οι γεϊτόνισσες, αλλά και όλες οι γυναίκες της μικρής πόλης. Τις έλεγε όποι βρισκόταν. Και μόνο μία φορά, Άπειρος. Και τά λόγια της εταιν πάντα τά ίδια :

— Έναν καλό νοικοκύρη για τό ζοιτάσα μου να μου στείλι ό θεός, και θα τόν άγαπάω σά γιά μου κι' ακόμα πιο πολύ...

Μιά μέρα παρουσιάστηκε ό νοικοκύρης ό καλός, ή της τόν έστειλε ό θεός. Δεν εταιν απ' τη μικρή πόλη, άλλ' απ' τά περικόμα, νέος, όμορφος και με πολλά χτήματα. Είχε δει τη Λενιώ, τού άρεσε πολύ, και τη ζήτησε. Τι ζήτησε; ή μάνα άλλοι. Η έπιθυμιά της είχε έρθει.

Είταν άπόγευμα που έγινε αυτό. Ένας γέρος καλός νοικοκύρης κιαντός πήγε και της τόπε. Κέτυχε να μίν έχει δουλειά αυτή την ημέρα ή κυρά Παναγιώτα. Έδέχθηκε. Είδε και τό γυμνάριό και ένδοιμιστήριε. Καλά όμως ήταμε δώ. Έπρεπε να ρωτήσει και την κόρη της. Και σαστό, όπως είχε, δέ θά τον έπαιρνε αυτή, άλλ' ή κόρη της.

Η κόρη πήγε όταν νύχτωσε. Η μάνα είχε άναψει τό καλό λυχνάρι, κέιξε σπρόφισ και τραπεζομάντηλο σκουφο, στό τραπέζι. Είχε εσπρή. Η κόρη παραξένετησε που είδε αυτή την έτοιμισα...

— Τι τρέχει, μάνα, τη ρώτησε, έχουμε καμιά εσπρή ταίν τόν ζέροι ;.

— Πάνω κάτω, σαν εσπρή έχουμε, κόρη μου, της άπάντησε ή κυρά Παναγιώτα.

— Γιά ζήγησου, τι θές να πεις ;.

— Θα σου πω αγάλια, αγάλια ! Αγάλια, αγάλια φύτεψε ό φρόνιμος άμπέλι, αγάλια, γάλια έγινε κι' ή άγουριδα μέλι !. Να φάμε πρώτα... Έγω βάλλει σεβθία...

— Ά, καλά !. Κέγω μιά πεйна !.

Και ή κόρη γύρισε σέ μιά γωνιά, όπου πάνω σέ φουφορό βρισκόταν ένα τσουζάλι.

Άζουσε τό βρασιμό του ή τό τραγουδι των σεβθιδιών πύχε μέσα. Σά ναχαν κιαντά κάποια εσπρή...

Η Λενιώ κάθησε στό τραπέζι. Πήρε τό ψωμί κέκοψε φέτες. Η μάνα έτίμαζε τό φαί.

Σέ λίγο έφερε ένα πιάτο πολύ βαθύ γεμάτο σεβθία που άρχιζαν, και τούβαλε στη μέση του τραπέζιού. Υστερα κάθησε.

— Νερό...

— Ά, τό ληγμόνησα...

Και ή κόρη σηκώθηκε κέφερε ένα κανατάκι στό τραπέζι...

Έφραgan απ' τό ίδιο βαθύ πιάτο, αφού έφραγαν ψωμιά μέσα στό σεβθία. Κίλιαν έπειτα νερό απ' τό κανατάκι...

Η κόρη σφούγισε τά χείλια της με τό χέρι και κοίταζε τη μάνα της...

— Γιά πές μου τώρα...

— Έ, να σου πω τώρα !. Έδωσε ό Θεός, ό Θεός έδωσε !.

Και ή μάνα άνοιξε τά χέρια της σά ναθελε να προσευχηθεί με τόν τρόπο που προσεύχονται οι Έβραίοι... — Μά τι θές να πές, μάνα, μίλησε καλά !... — Έ, τι να σου πω !. Να, ήθε κάτοχος και σέ γύρωφε, ένας νοικοκύρης ξακουστός... νέος, όμορφος !. Δεν

είνε απ' εδω, είναι απ' το Κεφαλάρι... Έε...
 «Η κόρη είχε κατεβάσει το κεφάλι της· ζ' είχε πιάσει το χεϊλι της το κάτω σά ναύδαε νά το τομπήσει.
 — Έ, έ, έκανε πάλι η μάνα της, τι σκέφτεσαι;...
 «Η κόρη άρφησε το χεϊλι της και χωρίς να κοιτάζει τη μάνα της και η άνα ζούνια γρήγορα τού κεραλίου έλεγε:
 — Τι νά σκεφτώ, μάνα, αυτό... δε γίνεται!...
 — Τι, τί, τί είπες...
 «Η κόρη έμεινε άφωνη.
 — Πές, πές τί είπες... Θέλω πάλι νά τ' άκούσω, γιατί μου φαίνεται, πως δεν άκουσα καλά.
 — Είναι ότι αυτό δε γίνεται!...
 — Μά τι λές, τι λές!... πως δε γίνεται;
 — Δέ γίνεται!...
 — Έλα, Κόριε... Μά, κόρη μου, είναι νοικοζόρης, είναι κι όμορφος.
 Θά τόν δής...
 «Η κόρη γύρισε λίγο το κεφάλι χωρίς ν' άπαντήσει.
 — Μά, παιδί μου, άκου δώ, μη χάνεις την τόχη σου... Είναι και νέος, λεβέντης...
 — Ότι και νάνε...
 «Η μάνα σταμάτησε, την κοιτάζε γιά λίγο, κι έπειτα τη ρώτησε:
 — Μά δε μου λές, παιδί μου, γιά πές μου, μάνα σου είμαι, πές μου, μην έξεις ζάλοπον άλλον στό νού σου;
 — Δέν έχω κανέναν!... Κι' αν έχω κάποιον...
 — Έχεις κάποιον...
 — Τόν ξέρεις...
 — Έγώ; έχω τόν ξέρω;
 — Ναι, τόν ξέρεις!...
 — Έγώ;... τόν ξέρω;... Έλα Χριστέ και Παναγιά!...
 — Και όμως τόν ξέρεις, μάνα!... Είναι ζείνος ποι...
 — Πού...
 — Πού σουζα πει μιά φορά!...
 — Α! Πωπώ!... Μιστήρι μου, Κόριε! Μά, κόρη μου, είσαι στό καλά σου;... Μά, κόρη μου τού Βασιλιά το γιό! Άκόμα σε δέχνει αυτή η τρέλλα και δέ τζερα!... Άλλο και τούτο!... Έλα, Χριστέ και Παναγιά!...
 «Η κόρη δε μίλωσε. Με γυρισμένο λίγο το κεφάλι πρós το παράθυρο με τή μάτια μουζκλεισμένα σά νά την εμπόδιζε κάποιον δυνατό φως, έμεινε.
 «Η μάνα της έκανε το σταυρό της.» Υστερα είπε στην κόρη της:
 — Τι νά σου πώ, κόρη μου;
 «Επαύθηξε γιά μιά στιγμή, κοιτάζε την κόρη της και πάλι άρχισε νά λέει:
 — Μά, βρε παιδί μου, άκου δώ, γιά σέφου πως χάνεις την τόχη σου, σέφου πως είσαι μιά φτωχιά ξενοδουλεύτρα, δέ... Μά τι νά σου πώ... Και πως θά τόν πάρης το γιό τού Βασιλιά;... Τι είσαι σύ;...
 — Άρχόντισσα! Έκανε η κόρη της και τή μάνα της που είταν ίσα, θραϊά, σά νά χωρίσαν, νά σταβήσσαν.
 — Άλλο τούτο πάλι!... Σε κάλο μαζ, σέ κάλο μαζ!... Μά βρε παιδί... γιά σίτσου, γιά βάλε με τόν νού σου... Μιά ξενοδουλεύτρα είσαι, μιά φτωχιά! Ξένα ρούχα πλένεις και κουβαλάς νερό και ξύλα! Κ' έχω το ίδιο κάνω.
 «Ο πατέρας σου είταν αναρτία!...
 — Ότι και νάταν!.. Έγώ είμαι άρχόντισσα!...
 — Εσύ!.. Μορή εσύ τώρα ήρθες κατασκοτωμένη απ' την πλάση...
 «Η κόρη δε μίλησε. Με γυρισμένο το κεφάλι πρós το παράθυρο και με μουζκλειστα μάτια έμεινε.
 «Η μάνα της την κοιτάζε, την κοιτάζε και είπε μετά με άλλον τόνο, ήσυχο:
 — Κάριε, κόρη μου, όπως θέλεις!...

Από μισή η Λενιώ είχε αυτή τη λόζα νά λέει πως θά πάρει άντρα το γιό τού Βασιλιά. Και δέν τόλεγε μόνο στις φίλες της, αλλά σέ όλους, σέ μεγάλες ζοπέλες, και σέ γυναίκες άνομα. Τά παιδιά, και τά κορίτσια την περλεούσαν, άλλ' αυτή τη δουλειά της! Θά έπαινε το γιό τού βασιλιά της Έλλάδας!.. «Η μάνα της προσπαθούε νά τη φέρει στό καλά της και της έλεγε:
 — Βρε παιδί μου, γιατί γίνεται ρεζίλι μανά που λές; Το βασιλόπουλο θά πάρεις;.. Δέ βλέπεις τή φτώχια μας, την καταντία μας!.. Δε νοιώθεις τί είσαι;
 — Άρχοντοπούλα!..
 — Θά πάρω το σάρμα άν τόν ξαναπεις!..
 Και όμως η κόρη της τού ξανάλεγε και άς έπαιρνε και τη σκούπα. Είχε δει μάλιστα και το γιό τού Βασιλιά στον ύπνο της. Τόν είδε πάνω σ' ένα όμοιο άλογο νά όρνι κάπως πάνω της, νά την άρπάξει, και νά φεύγουν έπειτα σάν άστραχή!...
 — Δέ θά βγει καλό κορίτσι, λέγανε πολλές γειτόνισσες. Άκούτε νά λέει από τώρα, ότι την άρπάξανε.
 Αύτη η μάνα φάνηκε με την ήλινα νά σβύνει. Και όλοι την είδαν ληρμονήσει όπως και η μάνα της.» Άλλά νά πως σέ μιά στιγμή ξαναπετρίχηκε. Ζούσε μέσα της κρυμμένη, δυνατή, ρωμαλέα.

Πέρισσαν λίγα χρόνια απ' τή βροδιά έξείνη. Τήν κόρη στό διάστημα αυτό, άλλοι τρεις τη ζήτησαν, άλλα και σ' αυτούς άρνήθηκε. Και ξηκοιουθούσε νά δουλειε, νά πλένει δηλαδή, νά σφουζαρίζει και νά κουβαλά ξύλα, νερό. «Η μάνα της χτυπημένη απ' τη λόζα της κόρης της, και άπελπισμένη έφυγε απ' τόν κόσμο ένα

ξημέρομα, άφου έμεινε λίγες ημέρες άρρωστη. Και η κόρη έμεινε μόνη, χωρίς προστάτη κανέναν. Την άγαπούσαν όμως, γιατί είταν καλή, ήσυχη, τίμια, δέν είχε πολλά λόγια κι έκανε τη δουλειά της όπως έπρεπε. Και γιατί δε δέχονταν νά παντρευτή τόξοε σχεδόν όλη η μικρή πόλη. Η μάνα της τόν πόνο της αυτόν τόν είχε πει παντού: όπου στεκόταν αυτό έλεγε. Σε πολλούς φανόταν παράξενο, πως η Λενιώ είχε αυτή τη λόζα. Τη βλέπαν φρονίμη, με τά λόγια μετομήνια. «Η ματιά της δε φανόταν βλαξεία, άλλ' ίσα ίσα έλαμπε από έμπυνάδα. Είναι δίκαιο.» Έτσι είταν η Λενιώ. Άλλά όταν καμιά γυναίκα άφανεσε τόνιομα τού βασιλόπουλου, και τζιαναν επί τούτου, μιλούσαν γιάυτό πάντα, σιγά σιγά άλλαζε, η λάμψη τόν ματιών της χαμίνεσε πολύ, σχεδόν έφθινε, και άρχιζε τά ίδια. Θάλαινε το βασιλόπουλο. Τόνιομα αυτό είταν κάτι που της ξελεύιδωνε τόν όργανισμό, η φρονιμίδα έφεργε και η λόζα, η καλύτερα η τρέλλα, κυριοζούσε.

Μιά μέρα μιά είδηση ήρθε στη μικρή πόλη, που την έκανε άνω κάτω. Θά γινόταν πόλεμος! Ο στρατός της Έλλάδος μαζεύονταν στό σύνορα. Και τά σύνορα δέν είταν και πολύ μακριά από τη μικρή Τουρκοκρατημένη πόλη. Και οι Τούρκοι έστειλαν στρατό. Κάθε μέρα σχεδόν στρατός περνούσε.
 «Ένα πρωί έγινε γνωστό, πως άρχισαν οι μάχες. Οι κάτοικοι έπαθαν νεοικιά ταραχή. Ηθέλαν νά μείνουν τί γίνεται, ποιοι νιζούν, νά τρέξουν έξω νά μιάσουν, άλλ' κρισιότουσαν και έξαναν τόν ήσυχο, πως δέν τους έμειλε. Έβλεπαν τους λίγους Τούρκους πούζε η μικρή πόλη, νάνε εξαγοιμομένοι και νάτρεφύγουν νά χαιρετήσουν και τους που γνωστούσε τους...
 «Η Λενιώ περισσότερο απ' όλους είχε ταραχή. Και τώρα πρώτη φορά έκανε ανάποδα της δουλειές της. Ο νούς της έτρεχε στις μάχες όπου, καθώς είχε γίνει γνωστό, βοϊζόνταν και τού βασιλόπουλο. Και όλο γι' αυτό έλεγε τώρα...
 — Τώρα την έπιασε η τρέλλα γιά καλά, λέγαν μεταξύ τους οι γυναίκες.
 Και οι είδησεις τών μαζών ερχόνταν άφθονες, διάδοσες διάφορες τριγύριζαν από σπίτι σέ σπίτι.

Μιά μέρα ο άνεμος τους έφερε από μακριά βρόντο μεγάλον κανονιών. Κ' έπειτα επί τρεις ημέρες άκούγονταν κυνοϊοί οι κροτοί αυτών τών κανονιών. Όλοι ξεφύγαν στη μικρή πόλη, πως οι Τούρκοι είχαν άποχωρήσει απ' τά σύνορα και τώρα γινόταν άλλη μάχη μεγάλη.
 «Η Λενιώ από μέρες δε μπόρεσε νά κρατήσει κλειστές άρρωστη. Μέσ' στο παλιόσπιτο πήγαιναν κάμπισες γυναίκες και τις έφεραν γάλα, ψωμί και είδησεις, τι μάθαιναν. Καϊνού όλο ρωτούσε νά μάθει, νά μάθει. Και ό πορτός την έβαιε...
 Τήν τετάρτη μέρα είδαν τους Τούρκους ταραγμένους νά πληγνοζούνται. Έμειναν και πως τού βράδι φύγανε άρκετοι. Οι βρόντοι τών κανονιών δέν ερχόνταν αύτη την ημέρα ήσυχία. Σε λίγο διαδόθηκε, πως οι Τούρκοι νικηθήκαν και σκορπίστηκαν.
 Σαφηνά τά μαγαζιά κλείσανε γρήγορα, βιαστικά και οι δρόμοι έρημωσαν. Ένα πλουτιά Τουρκοζαν μητρε στην πόλη. Δέν έμεινεπολύ, έσπασε μερικά μαγαζιά, άρπάξε πομάτια, ψωμιά, τυριά, κέφυγε, χάρηκε σά σωρος σκουπιδιών που τά σηκώνει και τά τρέξει δυνατός άνεμος...
 Λιγοστοί κάτοικοι βήγχαν στους έρημους δρόμους. Νά όμως, και τριζομάτες φρίκισαν τρέχοντας:
 — Έρχονται!.. φώναζαν...
 — Έρχονται! άντιλάλει όλη η μικρή πόλη.
 Και με μιάς οι δρόμοι γεμίζουν κόσμο, που με φωνές, ζητωκραυγές διευθύνεται έξω απ' τη μικρή πόλη...

«Η Λενιώ είχε μείνει μόνη. Οι γυναίκες που πήγαιναν και τη συντροφεύαν, είχαν χαθεί.
 «Άκουγε την ταραχή, τις φωνές, και ήθελε νά μάθει, νά μάθει! Άλλά πού νά έκανε; Με τή μάτια στό παράθυρο, στό φως περιέρινε νάθουβει κανείς. Και είταν μιά μέρα έσοχη. Έβλεπε το χουστό ήλιο νά φωτίζει τά σπίτια, τόν δέντρο, που είταν άντίξυ, νά πουλιά και νά πετούνε, νά περουν γρήγορα, κάζουσε τή βουη τού πλήθους. Άλλ' η βουη γάρηκε σιγά, σιγά, έσβυσε. Σιωπή. Έξω τώρα παντού ήσυχία. Κιλάδημα πουλιού...
 Πέριμενε. Τά μάτια της ό ύπνος τάκλεισε γιά μιά στιγμή κ' είδε τή μάνα της νά πινώνει ξεμαλιόρα:
 — Έλα, έλα σήσω, κ' είναι ή ώρα της δουλειάς, της ελπε.
 Ξύπνησε. Ήσυχία στό δρόμο. Οι φωνές τών πουλιών μόνο.. Πάσανε καιντές. Τώρα τίποτα...
 Πάλι την πήρε ό ύπνος. Τώρα όμως είδε νά πινώνει κάποιος νέος με χουστό ρούχα! Τόν γνώρισε. Είταν αυτός, αυτός. Ο νέος την πλησίαζε, ένω αυτή μένει άκίνητη, σάν παράλυτη, και σκύβει και τη φιλεί στό στόμα.
 Ξύπνησε με μιάς όλο ταραχή.
 Τώρα σά νάκουσε μιά βουη νάρχεται! Ναι, ναι, την άκουσε καλά, ερχόταν κάλι!
 Και η βουη πλησίαζε, πλησίαζε, γινόταν δυνατώτερη...
 «Η πόρτα άνοιξε σαφηνά και δυ' γυναίκες απ' έξείνης ποι τη

ΞΙΛΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΘΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Συγκαταλέγεται μεταξύ των επαγγελματιών τι «emmes Fortes». Έχει πάντοτε ύψος ἀνηχοζομένην. Προσποιείται ότι δέν προσέχει κανένα, ἀκρῶς γὰρ νὰ ἔχη τὴν ἐκτακτὴν νὰ προσέχη περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἐνὺς τύπος παρ' ὀλίγον ῥωαίος. Ἐνθ' ἔχει θαυμασία χαρακτηριστικὰ καὶ κατατομὴν καλλίγραμμον, τῆς λείπει ἡ ἐκφρασίς, εἶνε σταματημένον τὸ ὄφρ τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς σὲ σημεῖον μονότονον. Τὰ μάτια διακρίνει κανεὶς ὅτι εἶναι ῥωαία, ὅταν δὲν τὰ ἔχει σφεδρὸν κλειστά, προσποιομένη μὴδ' ἂν ποῦν μεγαλειτέραν ἀπὸ ὅτι ἔχει. Ποῦν κομψὴ σιλουέτα ἢ τουαλέττες τῆς, σημά κατατεδὲν κομψότητος διακεκομένον Παριζιάϊκον στυλίον. Τὸ ἄζρον αὐτὸν τὸ ἀνομιλίον. Ἀπορεῖται σχέσις ἐπιδοκίμοσα οἰκίωμά καὶ πεγαμίωσις, ἐπομένως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μονάζει εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ στυβαρπὸν μέγαρον τῆς.

Ἡ Μοναχία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῆς ἐπιτυχῆς ὁδοῦς προχθὲς χορὸς εἰς τὸ «Ντελίς» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς προσφειδῆς τῆς Γερμανίας βαρόνης Φὸν Σέν. Ὀλη ἡ κρέμα τῆς κρέμας τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας παρευρέθη. — Τουαλέττες θαυμασιῆς φαντασμαγορικῆς σὲ χρομάτα παστὲλ ροῦ, σπομόν, ζῖτον, φυσικὰ μαντὸ ντέ-ρο, βερουζά, ἀπὸ ζωρῆττ, κροκ-ντέ-σίν, δαντέλλα λαμέ, μουσελίνας, «harig» litins κροκ-ντέ-σίν. Μεταξὺ τῶν ῥωαίωτων ἡ κ. Α. Χωρῆμυ τουαλέττα φρεῖ, ἡ κ. Ἐρμὲ Μεταξὺ δαντέλλα ἀντρίνα σὲ φρουρὸν φρεῖ, καὶ κατ' ἀπὸ ῥωαία, κ. Ρεσίνα βρεγὸ λαμέ, τυρμὰν ὄμιο, κὰτ σὰς με περὸ, ἡ θνίς Καμίρα ἀστρο πελέ.

— Ἡ θαυμασιώτερα τουαλέττα ἦτο τῆς κυρίας Λαζάρου, λευκὴ κεντημένη με ἄσμη, ἡ κ. Ναοῖη με μαύρη καὶ λευκὴ δαντέλλα. — Ἐνα ἔμπροχο παστὲλ ἡ κ. Κογιερβίνα, ῥωαίωτὴ ἡ δις Μίνα Σκουῖς τουαλέττα ροῦ, κομψὴ ἡ τουαλέττα τῆς κ. Ἀθανασιάδῃ μιλῆ-σὰς, ἡ κ. Ἀργυροπούλου μαύρη τουαλέττα.

— Καὶ μία Παριζιάνικη ἐμφάνισις τῆς θ)δος Μαρίκας Ἀντωνοπούλου τουαλέττα μιλῆ ρουὰ ζωρῆττ, μαντὸ κομψότατον με γούνες ὀσποῦν.

— Καὶ οἱ κ. κ. Ναοῖη, Χωρῆμυ, Τσιτσιάνος, Δεληγιώργης, Ἀθανασιάδης, Μεταξὺς, Σινδίας, Μαιρίνος.

— Ἡ κ. Σ. Σταϊκού τουαλέτταν κομψὴ μαύρη, ἡ κ. Σκαρμαγκὰ ἐπίσης.

— Μεγάλες φρεσῆες τουαλέττες ἀπὸ τῆς κοίτης: ἕνα θαυμασιὸν σόνολον ἡ δις Ρόστοφτες ἀπὸ κροκ-σπειὰλ μιλῆ-ρουὰ γυμνωμένο κόκκινον, καπέλλο, ἴδιος συνδυασμός.

— Ἡ θνίς Ἀλεξὶ Δημητριάδῃ τουαλέττα τρισχαρτημένη ἀπὸ κροκ-ντέ-πούντε βέρο-ζάντ καὶ μαντὸ ἴδιο, καπέλλο ἀπὸ κορδέλλα ὀρθογώνη.

— Ἐκτάκτως κομψὴ καὶ ἰδιούτη ἡ τουαλέττα τῆς θ)δος Γ. Ἀγγελάτου ἀπὸ φουλάρι λευκὸ καὶ «παννὸν» ἀπὸ φουλάρι ἔμπροχὸ με σὰς. Μεγάλῃ καπέλιν λευκὴ με σὰς λουλούδιον.

— Ἐνα Παριζιάνικον μοντέλλο γιὰ τὸ ὄπιον καθηναλῶθῃ πολὺς θαυμασμός ἦτο μιάς θελακίτης ρομαντικῆς κροκ-ντέ-σίν μιλῆ μαρὶν ἔμπροχὸ με μεγάλῃ λουλούδια κίρκινα καὶ ἄσπρα, γαυρωμένη με κροκ-ντέ-σίν μιλῆ-μαρὶν, γόφες ὁμοίχορμες, καπέλλο μικρὸ ἀπὸ κατόπι καὶ ψῖδα μιλῆ καὶ κίρκινη.

— Ζωηροτάτῃ χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Ἀγε-

— Τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ ἀκούσωσιν τὸ θαυμασιὸν ὁρατόριο τοῦ Δὸν Λορέντζο Περούζι ἐκτελούμενον ἀπὸ τὴν χορωδίαν Ἀθηνῶν.

— Τὴν διεύθυνον ἔτε ὁ κ. Οἰκονομίδης, ὁ ὅποιος κατέβαλε μεγάλους κόπους διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἔργον ἄριτον, ὅπερ καὶ κατόρθωσε.

— Εἰς τὴν συναυλίαν ἔλαβον μέρος ὡς σολίστ οἱ κ. κ. Σερνίκολι (τενόρος) καὶ Σάμλι (βαρόντος), ἐπιτήδες μετακληθέντες ἐξ Ἰταλίας, καὶ αἱ δεξ Φλόρα Πασχάλη, Ἄγγ. Κατσιμαντῆ, Ἰσ. Δημηακοπούλου καὶ Μ. Κωνσταντινίου.

— Ἰδιαιτέρως ἐντύπωσιν ἔκαμε ἡ φωνὴ τῆς δος Κατσιμαντῆ, ἡ ὅποια ἐξελεύσεται εἰς πρώτης τάξεως μετσο-σοπράνο, καὶ ἡ τέχνη τοῦ Ἰταλοῦ τενοροῦ κ. Σερνίκολι.

— Εἰς τὴν χορωδίαν τὸ γυναικείον κόρο ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ δας Ἀγγελιάτου, Βελουδίου, Ρουμιέν, Ρώσση, Φέμου, Μιταντιτῆ, Μηλιάδου, Βεζαρόλη, Οἰκονομίδῃ, Παπαγεωργίου, Περάκη, Σανθιάκη, Μουσιῶν, Μαῖτα, Μαρούζου, Μαιρίνου, Οἰκονομοῦ, Μπουστινιτοῦ, Παπαδοπούλου, Παροῖση, Μέμφηγα, Μενιδιάτου, Μπουρατίου, Νάζχου, Ρόσση, Ζαῖη, Κούτσοβις, Κονοφίτου, Κασιφῆ, Καραγιαννίδῃ, Γιαγροζοῦ, Βυζαντινοῦ, Βληρηά, Βελλῆ, Βενετσίανου, Βασιλάκη.

— Μέλῃ τῆς ἀνδρικήν χορωδίας ἦσαν οἱ κ. κ. Βαρβαγιάννης, Διανέλος, Μανταδάκης, Μακρῆς, Μάθεσος, Λαζομτζῆς, Κυριακὸς, Κρηνηῶς, Κοντός, Καταρός, Θεοδοροπούλος, Εὐσταθίου, Γλυκοφρόνης, Γκιζας, Γιαννακοῦς, Γαβαθὰς, Βλασιδῆς, Βερελῆς, Χροῦπουλος, Τσόντους, Σπασιέλης, Σοφβίδης, Παγιάς, Παλαμαραλαμίδης, Παπαδάκης, Νίτζας, Μιλότσος, Μιχόπουλος, Μικελίδης, Μακρῆς.

Τὸ κοινὸν ἐχειροκροτήριον ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Οἰκονομίδην καὶ τὸν ἀνεκάλεσε εἰς τὴν στήνην πεντάς.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὰ θεορετὰ διεκρίνομεν τὰς κ. καὶ δας Μιχαηλοπούλου, Λορέστη, Νεγροπότην, Ψάχα, Μπόταση, Βιάχου, Μιταντιτῆ, Κυριακίδῃ, Σπανοῦδῃ, Διαμαλά, Διπλαράκου, Σαχοράφου, Τσουκαλι, Βελιαντίνῃ, Πετρόφου, Μεταξὺ, Ἀθανασιάδῃ, Θεοχάρῃ, Εὐσταθίου, Ραζιτάρῃ, Γρανταρφύλου, Ἰγναβίωφ, Βερούκιου, Ἀβέρωφ, Διομήδους, Ψημμένου, Πατὰ, Παρασκευὰ, Φαβριέλη, Ζαλοκώστα, κλπ. κλπ.

— Πολὺς κόμος παρεκολούθησε τὴν συναυλίαν τοῦ κ. Λαμπρινοῦ ἐπὶ τοῦ Σαλὸν Ἰντεά.

— Ὁ κ. Λαμπρινὸς ἔδωσε καὶ ἕνα ρεσιτὰλ με ἔργα Σοπὲν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸ «Ὁδεῖον Ἀθηνῶν» τὴν παρελθούσαν Πέμπτην.

— Ὁ Ἕλλην καλλιτέχνην ἔθαυμάσθη διὰ τὴν χορευτικὴν χάριν καὶ τὴν τέχνην, με τὴν ὅποια ἀποδίδει τὸν Σοπέν.

— Διὰ τὴν ἐβδομίδα αὐτὴν ἀγγέλλεται καὶ ἡ ἀφίξις τοῦ μεγάλου Γάλλου βιολιστοῦ Τυρπὸ. Μᾶρις

βοηθοῦσαν μιλῆζαν μέσα.

— Ἐ, καλῶς τὸν δέχτηρες, τῆς εἶπε ἡ μιά, ἔρχεσαι.

Αὐτὴ προσκίθησε νάνασηκωθῆ.

— Στάσου, στάσου, μὴ ἀρκώνεσαι. Καλὰ εἶσαι ἔτσι.

— Θέλες νὰ τοῦ ποῦμε νόσθη σὲ δὴ; τῆ ῥωαίη ἢ ἄλλη γυναίκα.

— Ἄ, ναι νὰ τοῦ ποῦμε!.. Σίγουρα θὰ γίνης καλά!

— Ὀχι, ὄχι, μὴν τοῦ πῖτε, δὲν θέλω! νὰ μὴν ἔρθῃ!

— Γιατὶ;

— Δὲ θέλω νόσθη, ὄχι, δὲ θέλω νὰ με δῆ σὲ τέτοια κατῆτασι!

Καὶ ἡ ματιὰ τῆς πῆγε στὰ βροῦμα σκεπάσματα, στὰ βροῦμα σεντόνια, στὴν ἀκαταστασίαν ποῦ εἶτανε στὸ πλῆρο δωμάτιον.

— Κέλευτε, πρόσθεσε με μικρὸ χαμόγελο, τί νὰ με δῆ, καθὼς ἔργα γὰ!..

Ὁλος ὁ τόπος ἔτροψε, βούτζε. Σὰ νὰ ἐρχόταν κίρκια θάλασσα, νίχε φῶγῃ ἀπ' τὴν κοίτη τῆς καὶ νὰ ὀμοίωσιν με τὸ τρομερὸ θόρυβό τῆς νὰ πλημμυρίσῃ τὰ πάντα.

Ἄλλὰ νὰ οἱ σάλπγγες, με τὸ ἕνα βροντερὸ τυμπάνισμα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες πῆγαν στὸ παρῆθυρο καὶ τάνοιζαν. Ἄπ' ἐκεῖ θὰ περνοῦμε. Πληθαίξαν. Ποδοβολητὰ ἄλλογον. Ἐνα ζῆτο ἀπὸ χιλιάδες στόματα...

— Νάτος! εἶπε ἡ μία γυναίκα στὴν ἄλλη.

Ἐβγαν λημονήσῃ τῆς Λενιῶ, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ ἀνασηκωθεῖ γιὰ νὰ δεῖ, νὰ δεῖ κατῆτῃ.

Ἄλλῃ ἐχτοκραγῆ τῶρα, πὸ δυνατῇ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ παρῆθυρο. Πέρασαν. Ἐβλεπα ἀκούγοντα τὸ φημικὸ βῆδισμα τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ γυναῖκες τῶρα γύρισαν καὶ κοίταξαν τῆς Λενιῶ.

Ἡ Λενιῶ βρισκόταν περμένη ἀνάσχελα με τὰ μάτια ἀνοικτὰ, ἀνάγνη...

Δημοσθένης Ν. Βουτυράς

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Γιὰ νὰ μὴ σπάζουν τὰ γυαλιὰ τῆς λάμπας, χαράχτε τὰ λινάκι στὴ βάσι τους με τὴ διαμαντόπετρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ σας.

Ἐχετε μυρμηγκία στὸ σπίτι τώρα τὸ καλοκαῖο; Μπορεῖτε νὰ τὰ ἐξαφανίσετε ἀν τοποθετήσετε κοντὰ στὴ φωλιὰ των κατακάθια κερφ (ντελέν) ἐντὸς τοῦ πατέλου.

Ὁ πόνος καὶ ἡ φλόγος τοῦ κεντριώματος τῆς σφῆκας περνάει ἀν τοποθετήσετε στὸ κεντριώσθῃν μέρος κοπανισμένον μαϊντανόν.